

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Ammonio. 245.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

χρ' τῆς πέλει μετρίοφρονης. τῶ δὲ μὴ κοκκύπειν τοῖς φόβοις ἢ τοῖς κινδύνοις. ἀλλὰ ἢ κατακρούσθαι καὶ δουλοπραΐας ἀνωτέρας εἶναι, τίς μεγαλοψυχία ὅτι δ' ἐκινυμένη. ἔ γὰρ τὸν δουλοπραΐῃ καὶ κόλακα, μετρίοφρονα ἀείζεται, οὐδὲ τὸν αὐθάδη καὶ ἀλαζόνα, μεγαλόφρονα. ἀλλ' ἑκατέρων τὰ ἀγαθὰ θηρῶσα, τὰ δυσχερῆ σικκίλει, ἵνα τὰς ἀγγυθέρους τῆς ἀρετῆς κακίας φυγῶσα, αὐτὴν καθαρώς ἀναδύσται τίω ἀρετῆ.

Τῶ αὐτῷ σμγ.

Ἐπὶ τὸν χρ' τῆς παθῶν τῆς σαρκὸς ἱερὸν ζεῆν ἔσθῃσαι πόλεμον, ἔχῃ εἰαυτοῖς θαρροῦντας, ἀλλὰ τῇ θεῷ συμμάχα ὅτι τὸ ἐπόντας τὸ νικᾶν. εἰ γὰρ καὶ ἔσθῃς ὀρμησομένη, πᾶσαι μὲν ὡς ἐσθῃσαι καὶ παρὰ τὰς ἐνικὰ πόλεις καὶ ἀχρηστίας κινουῦντες τῇ δ' ἀνοθεῖ ῥοπήν θαρροῦντες ῥαδίως ἀειεσομένα, καὶ λαμσὰ κατ' αὐτῆς ἔσθῃσαι τὰ πρῶτα, ταῖς κατὰ μέρος νίχης, τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας σιωπῶντων.

Ἀπολλωνίου Διακόνου. σμδ.

Δύο γενικῶν κακῶν ἔσθῃ, τῆς τοῦ νοῦ καὶ τῆς τοῦ σώματος. ἡ μὲν ἀφ' ἑργῶν, παλαιὰ δὲ τῶ νόμου σκοπία δὲ. ἡ δὲ τοῦ νοῦ, ἀφ' ἧς εὐαγγελία ἀνεσάλη, ἔ τὸ ἔργον μετὰ τίω πρῶτον πμω: ἔ μὲν, ἀλλ' ὅπως ἀνμὴδ' ἀρχὴν λάβοι τὸ κακὸν πρῶτον θε μὲν, τότε μὲν γὰρ τῇ χειρὶ, καὶ δὲ τῇ ψυχῇ ἐνομοθετήθη.

Ἀμμωνίου. σμε.

Ὡσαύτως οἱ ματρία ἀνκίττω ληφθέν.

affectum deuitat: haec tenus videlicet modestiam praestans, quod aduersus proximos minime se efferat: ac rursus eatenus magnitudinis animi specimen edens, quod nec terroribus, nec periculis succumbat, atque etiam adulatione ac seruili demissione superiorem se praebet. Non enim seruilis animi hominem & adulatoreum modestum esse statuit, nec rursus contumacem & arroganteum, magnanimum: verum vtriusque bona aucupans, vitia deuitat: quod nimirum vitia virtutibus propinqua fugiens, ipsam virtutem pure ac sincere adipiscatur.

Eidem. 243.

Ad sacrum bellum cum carnis vitiis gerendum nos conferamus oportet: sic tamen, vt non in nobis ipsis fiduciam collocemus, verum diuino subsidio victoriam permittamus. Si enim ad hunc modum progrediamur, vt omnem quidem apparatus, & praelium, & labores ac vigilias suscipiamus, in diuina autem ope atque auxilio fiduciam nostram positam habeamus, victoriam facile consequemur, ac praecleara aduersus ea trophaea erigemus, vna cum iis victoriis, quas paulatim ac serie quadam obtinebimus, bonas quoque spes adaugetes.

Apollonio Diacono. 244.

Cum duo summa vitiorum genera sint, alterum quod animo & cogitatione concipitur, alterum quod opere perpetratur: hoc quod opere perpetratur olim per legem interdictum ac vindicatum est, illud autem quod in cogitatione positum est, per Euangelium repressum atque coercitum. Euangelium quippe non opus, post flagitium editum, punit: verum id prouidet, vt ne ortum quidem omnino vitium capiat. Tum enim manui, nunc autem animae lex lata est.

Ammonio. 245.

Quemadmodum qui incurabili furore Ec

correpti sunt, præ doloris magnitudine sensum quoque doloris amittunt: sic etiã qui eo prolapsi sunt, vt nullo iam dolore tangantur (quorum numerum Zozimus quoque, vt scripsisti, auget) quodammodo etiam in stupore atque insensibilitate sunt, ne illud quidem scientes quo in malo versentur.

Ευτονιο Διάκονο. 246.

Quãdoquidem tum demum is qui laude afficitur ampliorem gloriam percipit, cùm is qui orationem habere aggressus est, prius etiam quàm loquatur, victum se esse prædicat: idcirco ipse quoque clarissimi viri Eustathij virtutibus commemorãdis imparẽ me esse agnoscens, conticescã.

Theodosio Episcopo. 174.

Difcat Eusebius, Pelusiotarum antistes, quid sit Ecclesia. Est enim absurdissimum ac perquã graue, ipse ne hoc quidem cognitum habentem, in hac opinione versari, vt Episcopum se esse existimet. Nam quod sanctorum cœtus sit, ex recta fide, atque optima viuendi ratione collectus, Ecclesia sit, inter eos constat, qui sapientiã degustarunt. Quod autem ille hoc ignorãs veram Ecclesiam euertat, dum multis offendiculi causam præbet, templum autẽ extruat, atque illam quidem ornatu ipoliet, probos viros expellens, hoc autem magnificis marmoribus exornet, hoc quoque nemini obscurum est. Quod si ille certò cognoscat, aliud Ecclesiam, aliud templum esse (nam ea ex immaculatis animis constat: hoc autem ex lapidibus & lignis exædificatur) sic existimo, eum finem facturum esse illam euertendi, hoc impensius, quàm necesse sit, exornandi. Neque enim parietum, sed animarum causa cœlestis rex huc venit. Quod si se ignorare fingat, quod dico, etiam si vel tardissimis quàm maximè clarum ac conspicuum sit, exemplis hoc declarare conabor. Vt enim aliud est sacrificium, aliud altare, aliud

πες τῆ ἑσθλοῦ τῆς νόσου καὶ πλὴν ἀέθουσι ἂν πάχιστα παραινούνται, οὕτω καὶ οἱ εἰς ἀναληθίαν ἐκπεπληκότες, ἂν εἰς ἔθην ὡς γέγραφαι καὶ Ζωσιμος, καὶ πρόπον πινὰ ἐν ἀναθησίᾳ εἶναι, ὅθεν οἱ τῶν κερῶν εἰσὶν εἰδότες.

Εὐτονίῳ Διάκονο. σμζ.

Ἐπειδὴ τότε ὁ ἐγκωμαζόμενος δόξαν σεμνοτέρην καρπύεται, ὅταν ὁ λέγειν ἔπι χερήσας, καὶ ἄρην εἰπεῖν κηρύξῃ πλὴν ἠπίαν, ἀλφ. τὸ καὶ αὐτὸς ἠτάμενος ταῖς τῆ ἀοιδίμου εὐσταθίᾳ ἀρεταῖς σιωπήσομαι.

Θεοδοσίῳ ἑπισκόπῳ. σμζ.

Μαθητέτω Εὐσέβιος ὁ τῆ λαοῦ τῆ ἑπὶ τῆς πηλυσιατικῆς παροικαῦτος παρρησίας, τὴν ἔθην ἐκκλησίαν. ἀποτόπατος γὰρ ἔθι καὶ λίαν δεινότατον. μηδὲ τὸ αὐτὸν γνώσκοντα δοκεῖν ἱερατοῦ, ὅτι γὰρ τὸ ἀθροισμὰ τῶν ἁγίων τὸ ἐξ ὀρθῆς πίστεως καὶ πολιτείας ἀρίστης συγκεκροτημένων ἐκκλησίαν ἔθι, δὴλὸν ἔθι τοῖς σφίρας γενουαμένοις. ὅτι δὲ τὸ τὸ μὴ γνώσκων ἐκείνος, τὴν μὲν ὄντως ἐκκλησίαν καθαυτῆ σκανδαλίζων πολλούς. τὸ δ' ἐκκλησιαστικὸν οἰκοδομεῖ, καὶ τὴν μὲν ὁμοιοσημαί, πὺς ἀσέβειας ἐξοστρακίζων. τὸ δὲ πολυτελέσι μαρμαροῖς κοσμεῖ, καὶ τὸ τὸ πᾶσιν ἔθι γνώσκων. εἰ δὲ γνοίη ἀκριβώς, ὅτι ἄλλο ἔθι ἐκκλησία, καὶ ἄλλο ἐκκλησιαστικὸν. ἢ μὲν γὰρ ἐξ ἀμύμων ψυχῶν σωέσθηκε, τὸ δ' ἀπὸ λίθων καὶ ξύλων οἰκοδομεῖται, ἠροῦμαι ὅτι πᾶσεται τὴν μὲν καθαυτῶν, τὸ δὲ τὴν τῆς χρείας κοσμηθῆ, οὐ γὰρ τοῖσιν ἐσκεν, ἀλλὰ ψυχῶν, δευρ' ἐπεφοίτησεν ὁ τῶν ἕρατων βασιλεὺς. εἰ δὲ παρρησιοῖτο τὸ λεγόμενον ἀγνοεῖν, εἰ καὶ ὅτι μάλιτα, καὶ τοῖς λίαν βραδυτάτοις ἔθι